

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 360.

Tredie Session.

101ste Møde.

Torsdagen den 18de Marts

(Forts.)

Tscherning (forts.): Der ligger desuden i denne Fremgangsmaade en Tilskyndelse, som i sig selv hænger nøie sammen med denne Lovs Betydning, nemlig en Tilskyndelse og Opfordring for enhver Godseier til i betimelig Tid at gjøre sig Rede for, hvad hans Fæstegaarde, efter hans Overbeviisning, kunne være værd, for at have Svaret paa rede Haand, naar han derom bliver spurgt, hvorimod den modsatte Bei kan bevirke, at han søger at skjule for sig selv og for Alle den Mening, han har om Godsrets Priis, i den Overtydning, at dersom man mærker, til hvilke Priser han vil sælge, naar han endelig blev tvungen dertil, vil man benytte sig deraf og gjøre Bud derefter. Jeg troer altsaa, at, naar dette bliver vel overveiet, vil man i mit her Anførte finde en fuldkommen Retfærdiggjørelse for § 23 og tillige erkende, at den paa det Nøieste staaer i Overeensstemmelse med Lovens Hensigt at frembringe for det Første en Frivillighed, som bestaaer deri, at Godsejderen fridder frem og selv løser Forholdet ved en Overenskomst med Bønderne, og dernæst en Lethed i at afgjøre, efterat Bonden tydelig har viist, at det er hans Hensigt at bruge Lovens Evang, ifald han ikke kan komme til Rette med Godseieren, det, som saa endnu ligger for mellem Godseieren og Bonden, forinden man fridder til Taxation. Sluttelig skal jeg kun bemærke, at jeg havde sikkert ventet, at faae Understøttelse for denne Paragraph hos min ærede Nabo (Mourier) paa Grund af hans Had mod Taxationer; thi Forslagets Vedtagelse er Veien til at undgaae disse saa meget som muligt.

Ordføreren: Jeg kan ikke opgibe den Anskuelse, at der er noget Unaturligt i at paalægge en Mand, der slet ikke ønsker at sælge, at skulle gjøre Begyndelsen med at opgive den Sum, hvorfor han vil sælge, førend der endnu er skeet noget Bud fra den anden Side; der er virkelig noget Modsigende og Ubilligt heri, som jeg ikke troer fuldstændigt fjernes ved de af den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, anførte Grunde. Hvad den Ironi angaaer, som min ærede Sidemand har fundet i § 24, da skal jeg kun tillade mig at bemærke, at det Udtryk, der er brugt, er ligesom frem kommet ind fra det oprindelige Udkast § 39. Hvor der ikke var Grund til at forandre Affattelsen af en foreliggende Paragraph, der optog man den naturligviis saaledes som den var; der er ikke af Udvalget fundet nogen Ironi deri, og jeg troer heller ikke paa nogen Maade, at en saadan er tilfjet af den ærede oprindelige Forslagsstiller. Hvad det til § 28 stillede Ændringsforslag angaaer, har jeg tilladt mig at henholde mig til, hvad jeg havde anført om et lignende Ændringsforslag til § 19. Den ærede Forslagsstiller havde vistnok nogen Ret i, at det, jeg der anførte, ikke ganske passede til det Ændringsforslag til § 28, men neppe i den Retning, som han angav. Jeg troer, at der ikke alene taler det mod Ændringsforslaget paa dette Sted, som jeg tillod mig at anføre ved den foregaaende Paragraph, men meget Mere. Paa det første Sted kunde der just ikke være saa stor Betænkelighed derved; det angik der kun den Tidende, hvori Listerne over de af Amtsraadene udnævnte Mænd skulde indføres, og med Hensyn til disse er det det Vigtigste, at man veed, i hvilken Avis man skal søge Efterretningen, uden at det kommer saa meget an paa, om dette var Adressavisen eller den Berlingske Tidende; men